

Nr 276.

Av herr Laurén m. fl., om höjning av anslaget till taxeringskostnader.

Vid 1934 års riksdag föreslogs i motionen nr 205 i andra kammaren av herr Linnér m. fl. en höjning av anslaget till årlig taxering från av Kungl. Maj:t föreslagna 2,700,000 kronor till 3,200,000 kronor. Motionen avstyrktes emellertid av statsutskottet och avslogs av riksdagen.

Uti motionen såväl som vid densamma fogade utlåtanden från ett tiotal länsstyrelser och prövningsnämnder hävdades att den till ordförandena och kronoombuden i taxeringsnämnderna utgående ersättningen för det arbete och ansvar, som vilade på dem, genom under de senare åren vidtagna sänkningarna av anslaget blivit för låga. Det framhölls att svårigheter mer och mer uppstodo att erhålla kvalificerat folk för det grannliga och krävande arbetet, och att deklaraionskontrollen bleve lidande därpå att ordförandena i brist på medel ej kunde anställa nödiga biträden för utförande av de visserligen enklare men dock tidskrävande göromålen med uppgiftssortering, längdföring och uträkningar. Det framhölls särskilt att nämndernas arbete är grundläggande för hela taxeringen och att det vore av yttersta vikt, att detta arbete verkställdes med noggrannhet och omsorg. En slapp kontroll av deklaraionerna spilla stora belopp för staten, kommunerna och övriga beskattande myndigheter. Som exempel huru viktig denna granskning är framhölls att i ett län, där antalet avvikelser från deklaraionerna räknats, dessa avvikelser uppginge till ej mindre än 16 procent av hela antalet avgivna deklaraioner.

Motionen avstyrktes som sagt av statsutskottet och avslogs av riksdagen, men då vi nu på nytt upptaga frågan tillåta vi oss hänvisa till densamma. Dessutom vilja vi tillägga, att de ideliga prutningarna på arvoden till taxeringsnämndsordförandena och kronoombuden överallt väckt misstämning. Man har mottagit uppdraget på hösten ena året, sökt fullgöra det efter bästa förmåga men funnit när arvodet erhållits — flera månader efter arbetets slut — att någon återgång till de närmast efter nya kommunalskattelagens tillämpning utgående beloppen ej skett. Och ändå ansågos dessa arvoden för låga (statsverkspropositionen 1930, sjunde huvudtiteln, sid. 136—139). Denna undervärdering av arbetet, som tagit sig uttryck i naggandet på arvoden, och de obehag, som äro förknippade med detsamma, verkar, särskilt i de mindre distrikten där arvodets storlek ej spelar så stor roll, därhän, att de lämpligaste personerna ej vilja befatta sig med taxeringsarbetet. Och dock kräver detta arbete både erfarenhet i kommunalskattelagarna och kännedom om de skattskyldiga, deras ekonomiska ställning och förvärvskällor. Dessa egenskaper besittas ej av vem som helst.

Den stora sänkningen i anslaget som skedde vid 1932 och 1933 års riksdagar, den första grundad på en felaktig uppfattning av arbetets omfång, har på

de flesta håll icke kompensrats genom anslagets höjning 1934, och det torde väl vara fråga om huruvida någon nämnvärd förbättring kan åstadkommas genom den i årets statsverksproposition under punkt [34] i sjunde huvudtiteln föreslagna höjningen av anslaget. Även om riksdagen kommer att antaga en bebådad omläggning av taxeringsväsendet kan denna omläggning ej komma till stånd så tidigt, att den kan bidra till någon lättnad i ordförandenas och kronoombudens arbeten 1935 — om den ens är avsedd att bliva av sådan art — varföre vi, för att dessas arbete må kunna i det närmaste ersättas med vad som gällde före 1933, tillåta oss hemställa,

att riksdagen behagade höja det av Kungl. Maj:t under sjunde huvudtiteln punkt [34] upptagna anslaget till taxeringskostnader med 350,000 kronor eller till 3,200,000 kronor.

Stockholm den 23 januari 1935.

Erik Laurén.

A. E. Elmroth.

Gustaf Olsson,
Ramsta.

Erik Lundbom.